

Välj en egen monolog eller någon av följande. Alla föreslagna monologer kan spelas av både manliga och kvinnliga sökande. Förbered din monolog och bestäm var du är och vem du pratar med (publiken, dig själv eller en person på/utanför scenen).

Monologer

Ur "En Kvinna" av Dario Fo.....	1
Ur "Fröken Julie" av August Strindberg (Fröken).....	2
Ur "Fröken Julie" av August Strindberg (Jean).....	2
Ur "Diamanten" av Sofia Fridén.....	2
Ur Först föds man ju av Line Knutzon (Du vet att jag älskar dig).....	3
Ur Först föds man ju av Line Knutzon (Först föds man ju).....	3
Ur Arbetarklassens sista hjältar av Peter Birro.....	4
Ur En uppstoppad hund av Staffan Göthe.....	4

Ur "En Kvinna" av Dario Fo

Så, nu måste vi skynda oss och springa! Vad han är söt... nu ska han till lilla fröken.

Nu tar vi väskan... och jackan... och så börjar dan.

Nyckeln, nyckeln, var har jag lagt nyckeln? Var har jag lagt nyckeln? Varenda morgon är det samma historia med nyckeln! Varför sätter jag inte upp nåt här...en stor spik, med nyckeln på här? Nej då, jämt måste jag kasta bort en massa tid på att springa runt här i huset och leta efter nyckeln, när jag har så bråttom.

Lugn, nu ska vi vara lugna och försöka komma ihåg.

Alltså – jag kom hem i går kväll.

Lillen satt på min arm, kassen i min vänstra hand.

Jag ställer ner kassen och nyckeln hade jag i handen.

Lillen ner i vaggan.

Jag går ut igen.

Jag tar kassen.

Nyckeln är i handen, mjölkflaskan i armhålan.

Jag går in.

Jag ställer ner kassen.

Mjölken ställer jag i kylskåpet... tänk om jag lagt nyckeln i kylskåpet! Om det är så, så stryper jag mej själv.

Nej, jag stryper mej inte... nyckeln ligger inte där.

Men var har jag lagt den? Han har bajsat, igen.

Det kunde man ju ge sej på.

Vad är klockan? Neeej!

Ur "Fröken Julie" av August Strindberg (Fröken)

FRÖKEN

Allting är underligt för övrigt! Livet, mänskorna, allt, är en sörja som drivs, drivs fram på vattnet, tills den sjunker, sjunker!

Jag har en dröm som återkommer då och då; och som jag erinrar mig nu.

Jag sitter uppklättad på en pelare och ser ingen möjlighet att komma ner; jag svindlar när jag ser ner, och ner måste jag, men jag har inte mod att kasta mig ner; jag kan inte hålla mig fast och jag längtar att få falla, men jag faller inte.

Och ändå får jag ingen ro förr än jag kommer ner, ingen vila förrän jag kommer ner, ner på marken! Och kommer jag ner på marken ville jag ner i jorden... Har ni känt något sånt?

Ur "Fröken Julie" av August Strindberg (Jean)

JEAN

Nej! Jag brukar drömma att jag ligger under ett högt träd i en mörk skog. Jag vill opp, opp i toppen och se mig omkring över det ljusa landskapet där solen skiner, plundra fågelbot däroppe där guldäggen ligga. Och jag klättrar och klättrar men stammen är så tjock, och så slät, och det är så långtill första grenen. Men jag vet att nådde jag bara första grenen skulle jag gå i toppen som på en stege.

Ännu har jag inte nått den, men jag skall nå den, om det bara så skall bli i drömmen!

Ur "Diamanten" av Sofia Fridén

Jag valde att bli ordningsvakt för att det finns så många att hjälpa, men det finns inte så många längre, som vill att man ska hjälpa dom. Dom vet inte hur dom ska komma hem, men ändå slår dom efter en. "Jag kan gå själv", skriker dom, och så går dom så här. "Jag hittar hem!" Gör dom det? Nej, det gör dom inte. "Hör på mig kamrat", säger jag, "du hittar inte i din egen snoriga näsa." "Skit i det och kalla mig inte "kamrat"!"; säger dom. "Är det så det ska låta", säger jag, "så får det bli så!" Så sticker jag ut min fot. Så här. Ett klassiskt fällben. När dom ligger där på marken, så är det andra visor. "Hjälp mig, hjälp mig!"

Att vara ordningsvakt här, är en kombination av att lägga fällben och att sträcka ut en hand. Det är ett jävla otacksamt yrke!

Ur Först föds man ju av Line Knutzon (Du vet att jag älskar dig)

Du vet att jag älskar dig.

Du är den, som betytt mest för mig i hela livet...

Vi är liksom andligt besläktade, vi två - vi kommer alltid känna varandra.

Det jag säger....alltså... det jag säger är, att jag- ...jag blir dessvärre tvungen att,

vad är det nu det heter - slå upp!

Parförhållandet - ....slå upp det....avsluta det.

Jag älskar dig alltså, men inte på det sättet.

Ja, så är det! Man vi kan alltid vara vänner, jag kommer ju alltid att älska dig...

Du måste förstå - jag trodde att jag älskade dig - det kändes så - du stod där i snåret och du var så lockig...och när jag första gången såg dina lockar var dom vänliga och mjuka- .... man kunde se daggen i ditt hår, när ljuset föll på ett ganska särskilt sätt var det väldigt, väldigt fredligt och inbjudande...men det hjälper ju inte, om ett parförhållande ska vara beroende av ljuset, jag menar, av veckans sju dagar är fem alltid mulna - och du skulle se dig själv när det är mulet... Du blir krullig och korvig. Och jag undrade: Vem är den där hon/han om jag slätar ut henne/honom, vem är hon/han?

Ja, sen var du alltid helt korvig - korvig i kläderna - korvig i håret - korvig i huden - korvig i hjärnan - korvig överallt....förlåt mig.

säg åtminstone hej då....säg hej då nu....

Ur Först föds man ju av Line Knutzon (Först föds man ju)

Först föds man ju. Tusentals trådar virar sig in i ens liv - oundvikliga trådar, så är det. Och när man sen blir vuxen och möter andra människor, som också har tusentals trådar var för sig,så...Kommer du dem för nära - börjar trådarna trassla sig ... Och de är långa sådana trådar. En gång kände jag en, som tog på sig kappan, medan hon sa saker till mig - så jag skakades av glädje över hela kroppen - härliga saker. Sen gick hon sin väg - ända upp till nordpolen, och du kan faktiskt se, speciellt tidigt om morgonen i klart väder, att hennes trådar alltjämt hänger i mina. Jag har provat att såga av dem - men det kan man inte. Det finns trådar till alla människor, ända upp i himlen - upptill de döda ... Det är därför du ibland kan få den vaga förnimmelsen av att inte kunna närma dig en människa, man bör inte gå in i dens hus - det är trådarna - trådarna, som spärrar...Och jag har trådar över allt ihop - helt trassligt är det, det är därför, man inte alltid kan komma mig nära. Bara den, som vid ett tillfälle finner vägen, den som hoppar över, går till höger, lyfter armen på rätt plats, säger godnatt och nickar vid rätt tidpunkt,den människan kan nå mig. Och inte nog med det: jag ska också av en tillfällighet göra det samma - finna vägen till den människan, igenom alla dennes trådar. Kan man det - så har man verkligen mött varandra ...

Så är det.

Tillfälligheter och trådar över allt.

Ur Arbetarklassens sista hjältar av Peter Birro

Nej... Avlopp har aldrig varit några problem för mig, vet du.

Kvinnor däremot... det finns inga ritningar, inga kartor, inga manualer. Man är ju helt utlämnad! Det är som att försöka tyda några jävla hieroglyfer.

Varje gång jag ser in i en kvinnas ögon känns det som att stirra in i ett par revolvermynningar.

Jag har så svårt för det där, vet du... Med kroppen och... komma nära... visa vad man känner... blotta sig inför en annan människa – och en *kvinn*a till på köpet – det gör man ju bara inte! Ja, jag vet inte. Jag är väl bara rädd för att dom ska börja skrika när dom ser vem jag är. Eller ännu värre – att dom börjar skratta åt mig. Och så står jag där sen då, med min klumpiga och tafatta längtan, naken och avslöjad! En container full med sopor och drömmar om att bli älskad – det är ju oanständigt, jag vet ju det. Därför är det lika bra att hålla sig undan.

Jag vet ju inte hur man gör längre... hur det skulle kännas... vad man ska säga. Jag är ju bara rädd hela tiden. Jag minns förr, innan jag blev så här... då blev man ju lycklig bara man såg en vacker kvinna gå förbi på gatan. Nu gör det för fan bara ont. Och ändå längtar jag hela tiden efter att träffa nån. Ja, inte för att jag fattar hur det skulle gå till. Jag skulle ju aldrig våga ta första steget – och hittills är det ingen som... Det syns väl lång väg hur desperat man är.

Ur En uppstoppad hund av Staffan Göthe

Nelly! Titta nu vasch jag pekar! Just det: jag pekar på sinnessjukhuset! Dit måste vi snart gå med dig om det inte blir nån ändring. Man får inte gå och bli konstig. Du vet att nu säger Sture att han är som tvärsäker på att Göran Cerviang har börjat den där telegrafistskolan i Göteborg - och vet du, han har inte hörts av nu på över tre månader, ja, herregud, då kan till och med Lady här räkna ut att han har skaffat sig nytt sällskap. Nelly - vi har sagt dig rent ut: det är en dålig människa - kasta inte bort dig - han har inte nåt hjärta. Du la väl märke till att han äter ner naglarna nå förskräckligt - inte kan han fästa sig vid någon. Han kanske tror det varje gång, men när det inte finns nåt hjärta, bara en stor grop här - Huva, det kommer att sluta i helskotta för han! Lyssnar du?

Skulle du inte ta och åka hem till Sundbyberg? Va? Där måste det ju vimla av fina, skötsamma grabbar. Häruppe är dom ju lite mer... jo visst finns det här också, men någon som riktigt går i lag med dig, menar jag. Nog vet jag att när man är som du, då tror man att det finns bara en stor kärlek - bara en sol på himlen - men kärlek är inte nån himmel eller nån sol - men det tar tid.

Skrattar.

När jag var nitton som du så rajtade jag efter en som hette Mauritz och hade egen frisørsalong. Han hade ögonfransar som en blunddocka och en liten rumpa som putade under den där vita jackan - fast sen förlovade han sig med en människa från Hjoggböle som såg ut som en kamel. Och jag vart ju sjövildd och tänkte på att ta ihjälme, men då kom Sture och då blev jag ju klok igen. Ibland ser jag dom där två på Storgatan, Han försöker visst färga sig i håret, bengeten där. Men visst får du stanna hos oss om du vill, men då måste du börja bli som en vanlig flicka och börja prata med oss. Visst, Nelly?

Och så pratar vi inte mer om det. Gå nu ut en stund med Lady, så ska jag bjuda dig på bio ikväll. "Den purpurroda manteln".